
Starohobezský

S L O N

---

září
2020

K
Í
N
D
O
V
Ů

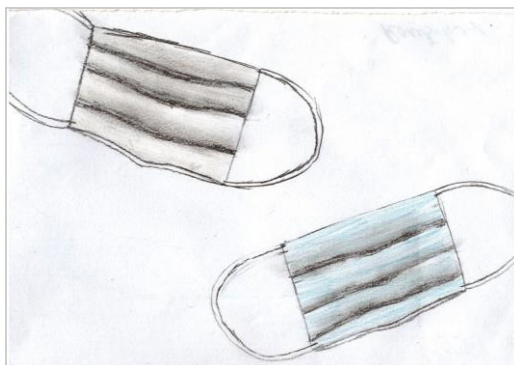
Setkáváme se první školní měsíc po prázdninách. Máme za sebou netradiční výuku od března do června a také ne zrovna obvyklé prázdniny. Vše bylo a stále je zaviněno situací kolem viru, o němž bezpečně víme jen to, že o něm bezpečně nevíme téměř nic. Hm, tak to není zrovna příjemné konstatování. Pojdme si tedy připomenout normální časy aspoň na stránkách našeho časopisu, kde se v zářijovém čísle tradičně vracíme k prázdninovým zážitkům či se seznamujeme s novými kamarády. Ale také reagujeme na věci nové, a to jsou vaše názory na roušky.

Příjemné čtení a buďte svým chováním zodpovědní k sobě i k druhým.

Slon

Ach, ty roušky!

Natálie: Podle mě se v té roušce spíše udusíme, než aby nás ochránila. Bolí mě z ní hlava a uši.

Hana: Roušky moc ráda nemám, protože mi jsou nepříjemné a špatně se v nich dýchá. Na druhou stranu jsou dobré v tom, že můžou alespoň trochu zabránit šíření koronaviru.

Martin: Roušky jsou otravné, protože když s někým mluvíme, tak nám není rozumět. Pro mě jsou lepší ty jednorázové. A štve mě, že je musíme mít při vyučování. Hlavně že je nemusíme nosit venku. To už bych se udusil.

Eliška: Roušky ráda nenosím, protože se v nich občas dusím. Raději nosím jednorázové. Babiččina kamarádka si ušila roušku ve tvaru pusy. Když mluvila, tak rouška otvírala pusy. Hodně se mi líbí celé černé roušky a černé roušky s namalovaným obličejem.

Šarlota: Špatně se mi v ní dýchá a dusím se, ale jsem ráda, že mě to ochrání před koronavirem. Mám ráda černé a barevné roušky, které mi šije babička.

Tereza: Po pravdě: dennodenně nosit roušku, ve které se se pomalu nedá ani dýchat, natož mluvit, je pro mě obtížné. Raději než látkové nosím roušky na jedno použití, ale ty látkové jsou zase hezčí. Roušky jsou dobré v tom, že ti nikdo nevidí do obličeje.

Eliška: Roušky jsou otravné a už teď se těším, až je nebudu muset nosit, protože se mi v nich špatně dýchá. Když je máme ve škole 6 – 7 hodin, dělá se z nich na tváři ekzém a bolí mě nos. Takže se těším, až to všechno skončí. Jinak mám raději roušky jednorázové.

xxx: Za mě jsou roušky ve školách hloupý nápad, protože je musíme mít na sobě celý den. Mně se v nich špatně dýchá a mlží se mi brýle. Takže občas vůbec nic nevidím. Raději mám roušky látkové, protože jsou většinou hezky barevné.

Gabča: Roušky jsou velmi nepohodlné. Špatně se v nich dýchá a můžou způsobit bolest hlavy. Lepší jsou roušky jednorázová, ale ty látkové jsou hezčí.

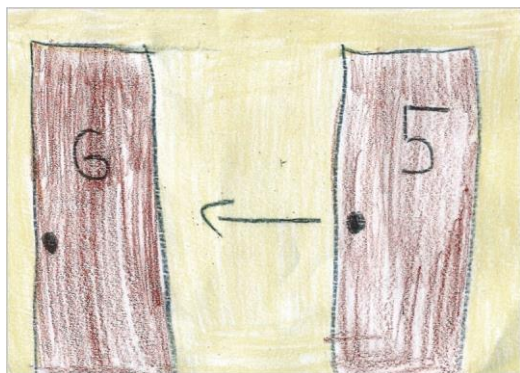
Na druhém stupni přibyla **nová žákyně**, která se nám tímto představuje:

Jmenuji se Gabriela a přešla jsem k vám z dačické školy. Mám ráda zvířata. Doma mám kočku a osmáka degu. Dříve jsme měli ještě dvě želvy a rybičku. Jednou bych

si přála mít i psa. Ráda jezdím na kolečkových bruslích, na kole a také si ráda zahraju na hřišti fotbal. Mám o dva roky staršího bratra, který už je na střední škole a se kterým si skvěle rozumím. On taky nemá rád matematiku a houby. Jsme si skoro ve všem podobní. Sama jsem se začala učit španělštinu. Umím jen několik slovíček a učím se je ze španělských písniček. Mám hodně ráda hudbu, jsem veselá, ale taky se dokážu rychle naštvát. V Hobzí ve škole se mi líbí a jsem ráda, že tu mám kamarády a kamarádky.

V zářijovém čísle se tradičně seznamujeme s **žáky**, kteří **přešli** z prvního stupně **do šesté třídy**. I letos nás nechali nahlédnout do svého soukromí.

Monika: Doma mám kocourka Faraona. Bojím se obrovských pavouků. Mám ráda roztomilá zvířátka. Nejsem ráda, když mám moc těžkou tašku a jsem dlouho ve škole.

Veronika: Nerada chodím do školy, ale vždycky se těším domů na mamku. Máme doma psa, ale u babí a dědy jsou psi čtyři. Oni mají i hodně králíků, které jsem si pojmenovala. Někdy jsem hodná, někdy ne.

Nikola: Jsem šikovná v angličtině a v matematice, nejde mi moc čeština. Mám ráda turistiku a běh. Moje oblíbené barvy jsou černá, bílá, tyrkysová a červená. Chybí mi moje bývalá třída, kde jsem dříve chodila do školy.

Josef: Mám rád tělocvik, matematiku a sloh.

Adéla: Mám ráda sushi, ale jídlo celkově, proto vařím a pečou. Ráda cvičím gymnastiku. Mám velký strach z hadů a pavouků. Doma mám angorského zakrslého králíčka, se kterým si hraju stejně jako s pejskem. Zvířata mám hodně ráda. Taky mě baví malovat a poslouchat hudbu.

Anastázie: Dělán gymnastiku na trampolíně i na zemi. Děkala jsem ji i závodně, ale před rokem jsem skončila. Mám doma dva domácí ježky. Jsem pohodová, přátelská, zábavná a spolehlivá.

Anežka: Co ráda jím? Peciválky a špenát. Co nejím? Játra a houby. Čeho se bojím? Pavouků. Jaké mám doma zvíře? Psa a afrického šneka. Co mě baví? Jízda na penny boardu a tancování. Co mě nebaví? Uklízet. Má nejoblíbenější barva? Bílá, tyrkysová a fialová. Mám jednoho sourozence.

Pavčina: Mám moc ráda zvířata. Doma chováme dvě kočky, psa, slepice a chameleona. Nejoblíbenější jídlo je pizza, nechutnají mi játra. Mám dva starší bratry. Mým koníčkem je tancování, zpěv a malba. Oblíbené barvy jsou černá, tyrkysová a duhová. Jsem hodně společenský a zábavný člověk. Komukoliv a kdykoliv ráda pomůžu.

David: Z jídel mám rád čínské nudle, steaky a svíčkovou. Nemám rád, když mě ráno budí při vstávání budík. Chodím na fotbal, i když mi moc nejde, a tak mě ani nebaví. Jsem ale šikovný mezi hasiči. Tam mě to hodně baví a moje výhoda je v tom, že nás hasiče trénuje můj tatka. Až budu dospělý, chci být profesionálním hasičem.

Marco: Jsem trochu líný. Mám rád hraní a občas dělám doma sport. Nemám rád běhání. Moje nejoblíbenější jídlo je kebab. Doma mám jednoho psa. Ve škole mě baví zeměpis, matematika a angličtina. Pocházím ze Španělska. Z jazyků ovládám španělštinu, angličtinu a češtinu. Nenávidím tělesnou výchovu.

Zážitky z prázdnin

Poklad

Byla sobota odpoledne a mamka mě požádala, abych došel do sklepa pro brambory. Jako hodný syn jsem poslechl, ale když jsem vybíral brambory do mísy, všiml jsem si v podlaze malé škvíry. Musel jsem ji prozkoumat. Posvítíl jsem si baterkou, ale nic

jsem neviděl. Prostrčil jsem do otvoru metr a zjistil, že je tam díra hluboká 20 centimetrů. Hned jsem to oznámil taťkovi, který vtipkoval: „Aby tam nebyly zbraně nebo granáty!“ Vzali jsme si kladivo a zkusili škvíru zvětšit, ale beton byl moc tvrdý. Napadlo mě vzít si krumpáč, ale taťka měl lepší nápad. Přinesl sbíječku a s tou to bylo hned vyřešené. Díru jsme zvětšili. A uprostřed ní ležela plechová krabice. Úplně nás to zaskočilo. Krabici jsme otevřeli a v ní ležel nějaký hadr. Na něm byly staré náramkové hodinky, prsten s modrým kamínkem a náhrdelník. Ztuhli jsme údivem. Ale vzápětí jsme se začali radovat. Hned jsme zkoumali, z jaké je to doby a zda je to zlato. Zjistili jsme, že hodinky byly vyrobeny před druhou světovou válkou a že prsten i náhrdelník jsou z opravdového zlata. Byli jsme radostí bez sebe. Babička nám pak řekla, že jsou to pravděpodobně šperky našich praprarodičů. Schovali si je v době druhé světové války, aby jim je Němci nesebrali. Takový objev nikdo z nás nečekal.

Honza

Zvláštní prázdniny

Letošní prázdniny byly poněkud zvláštní a hned vám řeknu proč. Netrvaly jen dva měsíce, ale pět měsíců. Já to беру podle doby, kdy jsem nemusel ráno vstávat a jezdit do školy. Měli jsme online výuku, ale byli jsme doma. Já o hlavních prázdninách jezdím nejraději na výlety. Letos jsem jezdil do okolních vesnic. Často i po polních cestách a pozoroval jsem krajinu a zvířata. Takto jsem najezdil dost kilometrů se sestrou a s kamarády. Naši nikam jezdit na výlety nechtěli, báli se koronaviru. Já se jim nedivím, já sám z něj mám taky strach. Stanoval jsem i na zahradě a pobyl několik dní u babičky a dědy v Báňovicích. Prázdniny jsem tedy trávil hlavně doma a s rodinou. Doufám, že se už brzy vyvine na koronavirus lék a vše se vrátí do normálu. Chtěl bych zase žít jako dřív: chodit do školy a o prázdninách se nebát jet třeba do zoo. Doufám, že to tak příští rok už vyjde.

Martin

Co všechno jsem stihla o prázdninách

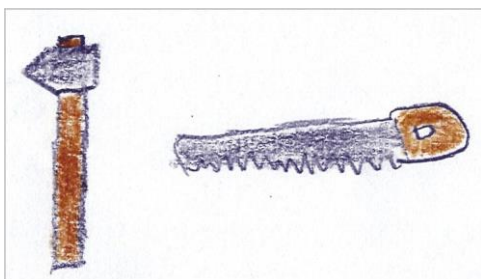

Začátek prázdnin jsem trávila většinou doma, ale potom jsem jela ke své tetě Šárce do Trhových Svin. Šárka má roční dceru Charlotu, a tak jsem měla o zábavu postaráno. Chovat, přebalovat, uspávat a hlídat. Bylo to docela dost práce. Ale také jsem si tam našla nové přátele. A podařilo se mi vymknout kotník na pravé noze. Se svou rodinou jsem byla na týden v Maďarsku u Balatonu. Tam bylo opravdu nádherně. Ke konci prázdnin jsem si poležela tři dny v nemocnici, protože jsem měla podrážděné slepé střevo. Na závěr jsme stihli s rodiči výlet do Prahy. Navštívili jsme Pražský hrad, Karlův most, Chrám svatého Víta a podívali se na orloj. Ze všech prázdninových akcí se mi nejvíce líbilo v Maďarsku.

Nikola

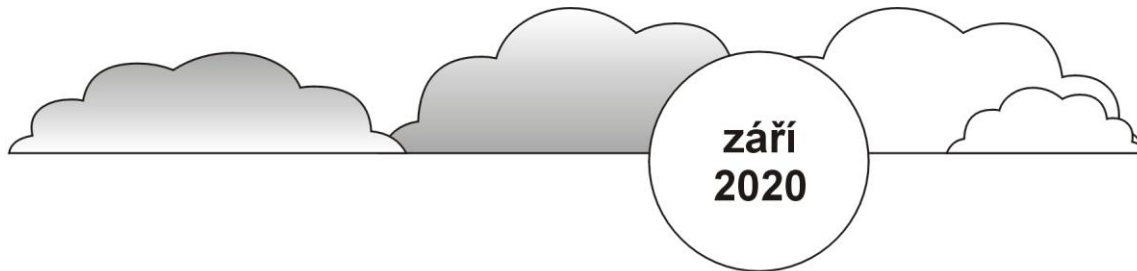
Pracovní prázdniny

Já považuji letošní prázdniny za jedny z nejlepších. Hodně jsem pracoval, respektive jsem pracoval každé odpoledne, ale především jsme nejeli nikam na dovolenou. Prázdniny trvají dva měsíce, červenec a srpen, ale kvůli karanténě byly delší. Za tu celou dobu jsem každé odpoledne s tatškou pracoval – podařilo se nám zvednout půdu o jeden metr a natřít traverzy, které půdu podírají. Dokonce jsme se dočkali v srpnu i betonářů, které jsme sháněli od května. Už jsem si říkal: „Já na ty betonáře čekat nebudu a udělám to sám a zadarmo.“

No, naštěstí přijeli a my máme půdu hotovou. Kdyby nás někdy mamka vyhodila z domu, tak máme kam jít spát. Půda není jediná velká věc, kterou jsme udělali a díky níž jsem se toho hodně naučil. Také jsem se rozhodl, že po nějakých dlouhých devíti letech přestávám hrát hry na počítači. To rozhodnutí jsem neudělal ze dne na den. Každý měsíc jsem týden hry nehrál a začal jsem v dubnu. Ušetřený čas jsem věnoval jiným věcem. Dnes se na ně můžu dívat a pochválit se za svou práci.

Pavel

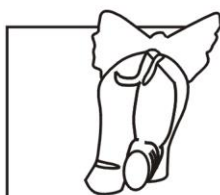

září
2020

Výlet do Postřekova

Ondra a Adam jsou jména mých dvou kamarádů, za kterými jsem se vydal do Postřekova. Postřekov leží v okrese Domažlice, které jsou asi 300 kilometrů od Starého Hobzí. Tím pádem bylo nejjednodušší jet tam vlakem. Večer před odjezdem jsem byl trochu nervózní, protože jsem sám vlakem nikdy necestoval a už vůbec ne tak daleko. Ráno mě mamka odvezla na nádraží do Jindřichova Hradce, kde jsem si koupil jízdenku do Domažlic s přestupem v Plzni. Cesta ubíhala celkem rychle, protože se mnou v kupé seděla jedna babička s pejskem. Vypytavala se mě, jak se jmenuji, kam jedu a vyprávěli jsme si o všem možném. Pojednou se ve dveřích objevil průvodčí a řekl: „Kontrola jízdenek, prosím.“ Otevřel jsem peněženku, ale jízdenka tam nebyla. Začal jsem ji hledat a byl jsem hodně nervózní, protože jsem si myslel, že jsem ji ztratil. Nakonec jsem jízdenku našel. V kapse u bundy. To jsem si tedy oddechl. Po třech hodinách jízdy jsme dojeli do Plzně, kde na mě čekali kamarádi. Společně jsme přestoupili na vlak do Domažlic a potom do Postřekova. Jízda to byla dlouhá, ale pro mě dobrodružná.

Petr

tisk

ZŠ a MŠ Staré Hobzí

e-mail: skola.hobzi@dac.cz

www.skolahobzi.cz